

Ερωτήσεις και Απαντήσεις

ΟΝΕ, Ευρώ και Ελληνική Οικονομία

- 1. Γιατί η Ελλάδα έμεινε έξω από τη ζώνη του Ευρώ που θα δημιουργηθεί την 1.1.1999 ;**

Απάντηση : Παρά την τεράστια απόσταση που διανύσαμε από το 1994 μέχρι σήμερα σε σχέση με τα κριτήρια σύγκλισης, οι αρχικές συνθήκες (1993) ήταν απαγορευτικές. Με πληθωρισμό 14% και έλλειμμα 13,8% του Ακαθάριστου Εγχώριου Προϊόντος (ΑΕΠ) το 1993, απεδείχθη πολύ δύσκολο να “πιάσουμε” τα κριτήρια σύγκλισης το 1997 προκειμένου να ενταχθούμε στη ζώνη του Ευρώ το 1999. Μόνο μία “εξαντλητική” εισοδηματική και δημοσιονομική πολιτική, ή/και μία ύφεση μεγάλων διαστάσεων στην οικονομία, θα μπορούσαν ενδεχομένως να δημιουργήσουν συνθήκες “αποπληθωρισμού” που να οδηγήσουν, και πάλι όμως με μικρή πιθανότητα, στην ικανοποίηση των ονομαστικών κριτηρίων σύγκλισης. Όμως, το οικονομικό και κοινωνικό κόστος αυτής της επιλογής θα ήταν πολύ μεγάλο (ας σκεφθούμε μόνο τις επιπτώσεις στην απασχόληση, στις επενδύσεις, στην απορρόφηση των κοινοτικών πόρων) ενώ η καθυστέρηση ένταξής μας στη ζώνη του Ευρώ μέχρι το 2001 δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι έχει ανάλογο κόστος. Κατά την άποψη ορισμένων έγκυρων αναλυτών, το κόστος της μη συμμετοχής μας για λίγα βέβαια χρόνια, είναι ελάχιστο.

2. Μπορούσε να υπάρξει “πολιτική διαπραγμάτευση” για την ένταξη της Ελλάδας στη ζώνη του Ευρώ ;

Απάντηση : Η Ελλάδα δεν πληροί τα πέντε κριτήρια σύγκλισης. Οποιαδήποτε πολιτική διαπραγμάτευση που θα απέβλεπε στην ένταξη της Ελλάδας με δεδομένη τη μη ικανοποίηση όλων των κριτηρίων σύγκλισης, θα παραβίαζε κατάφωρα τη Συνθήκη και δεν υπήρχε έτσι ούτε η ελάχιστη δυνατή πιθανότητα αποδοχής, αφού θα άνοιγε και το δρόμο για τις χώρες της διεύρυνσης για μία αντίστοιχη πολιτική διαπραγμάτευση. Αυτό θα είχε αρνητικές συνέπειες για την αξιοπιστία της ζώνης του Ευρώ, γεγονός που αποτελεί πρόσθετο λόγο απόρριψης. Επιπλέον θα δημιουργούσε σοβαρό πρόβλημα αξιοπιστίας και σοβαρότητας για την ίδια τη χώρα μας, η οποία θα εμφανιζόταν να προτείνει αδιανόητα πράγματα.

**3. Ναι, αλλά το Βέλγιο και η Ιταλία έγιναν μέλη της ζώνης του Ευρώ με χρέος μεγαλύτερο από το δικό μας.
Γιατί επετράπη αυτό ;**

Απάντηση : Το Βέλγιο και η Ιταλία ικανοποιούσαν όλα τα άλλα κριτήρια και μάλιστα πολύ ικανοποιητικά, ενώ το χρέος τους ως ποσοστό του ΑΕΠ βαίνει μειούμενο, γεγονός συμβατό με τη Συνθήκη. Αυτή η ερμηνεία μας συμφέρει άλλωστε, αφού και το δικό μας χρέος υπερβαίνει σημαντικά την τιμή αναφοράς (60% του ΑΕΠ). Θα ήταν λοιπόν καθαρή “αυτοκτονία” να θέσουμε βέτο στο Βέλγιο και την Ιταλία, και επιπλέον δεν θα πετυχαίναμε

τίποτα αφού δεν απαιτείται ομοφωνία αλλά ειδική πλειοψηφία για μία τέτοια απόφαση.

- 4. Τί πρόκειται να κάνει η κυβέρνηση ώστε να πετύχει τις συνθήκες εκείνες που θα της επιτρέψουν να συμμετάσχει στη ζώνη του Ευρώ το 2001 ;**

Απάντηση : Η κυβέρνηση θα ακολουθήσει το πρόγραμμα που έχει ήδη εξαγγείλει, με αποφασιστικότητα και συνέπεια. Δημοσιονομική προσαρμογή, νομισματική και συναλλαγματική σταθερότητα, σχέδιο δράσης για την απασχόληση, “μικρό πακέτο” για το ασφαλιστικό, νομοσχέδιο για την αγορά εργασίας, εξυγίανση Δημοσίων Επιχειρήσεων, πρόγραμμα μετοχοποιήσεων, ειδικά μέτρα για τους χαμηλοσυνταξιούχους, επιτάχυνση του επενδυτικού προγράμματος, είναι οι κύριοι άξονες της πολιτικής μας.

- 5. Ποιό είναι το χαρακτηριστικό των αποφάσεων της 2ας Μαΐου που δικαιολογεί την αισιοδοξία ένταξης της Ελλάδας στην ΟΝΕ στον προγραμματισμένο χρόνο ;**

Απάντηση : Η δήλωση του Συμβουλίου της 2ας Μαΐου επιβραβεύει την μέχρι τώρα ουσιαστική πρόοδο, επικροτεί την ακολουθούμενη οικονομική πολιτική και το στόχο ένταξης στη ζώνη του Ευρώ το 2001, ενώ εξασφαλίζει ότι η κρίση της ελληνικής οικονομίας όσον αφορά την ικανοποίηση των κριτηρίων σύγκλισης θα γίνει με τα ίδια μέτρα και σταθμά που ίσχυσαν για τους πρώτους έντεκα. Δεδομένων των

συνθηκών, η δήλωση αυτή αποτελεί ό,τι καλύτερο μπορούσαμε να πάρουμε. Η συμμετοχή της δραχμής στο Μηχανισμό Συναλλαγματικών Ισοτιμιών στις 14 Μαρτίου 1998 και η αδιαμφισβήτητη πρόοδος της οικονομίας μας κατέστησαν δυνατή τη δήλωση αυτή, η οποία αναμένεται να διαδραματίσει σημαντικό ρόλο στις διεθνείς αγορές.

6. Γιατί η Κυβέρνηση αρνείται να συζητήσει στη Βουλή το νέο πρόγραμμα σύγκλισης που έχει αποφασίσει και να ανακοινώσει τα συγκεκριμένα μέτρα της οικονομικής της πολιτικής για τα οποία δεσμεύτηκε ;

Απάντηση : Δεν πρόκειται περί νέου προγράμματος σύγκλισης, αλλά περί επικαιροποίησης (updating) και διετούς χρονικής επέκτασης του προηγούμενου, μετά την προσαρμογή της δραχμής της 14ης Μαρτίου 1998. Άλλωστε, η επικαιροποίηση αυτή δεν περιλαμβάνει κανένα νέο μέτρο πολιτικής που δεν έχει εξαγγελθεί μέχρι σήμερα, ούτε η κυβέρνηση έχει δεσμευτεί σε κανέναν για νέα οικονομικά μέτρα. Οι επικαιροποιήσεις των προγραμμάτων σύγκλισης είναι πλέον μία τεχνική διαδικασία ρουτίνας και εξετάζονται σε υπηρεσιακό επίπεδο στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Πολλές χώρες-μέλη υποβάλλουν επικαιροποιήσεις δύο φορές το χρόνο, οι οποίες δεν αποτελούν τίποτε περισσότερο από προβλέψεις ορισμένων οικονομικών μεγεθών. Φυσικά δεν μπορούν να συγκριθούν με πολιτικές πράξεις, όπως είναι η κατάθεση και η ψήφιση του προϋπολογισμού, και έτσι δεν είναι σκόπιμο να περιβάλλονται με το κύρος μιας κοινοβουλευτικής συζήτησης.

Το επικαιροποιημένο πρόγραμμα σύγκλισης που θα περατωθεί και υποβληθεί στα αρμόδια όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης περί τα τέλη Μαΐου, θα περιέχει προβλέψεις μέχρι το έτος 2001 για τον πληθωρισμό, το δημοσιονομικό έλλειμμα, το δημόσιο χρέος, το ισοζύγιο πληρωμών, το Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν, την Απασχόληση, κλπ., ιδιαίτερα μετά την ένταξη της δραχμής στο Μηχανισμό Συναλλαγματικών Ισοτιμιών στις 14 Μαρτίου του τρέχοντος έτους.

7. Γιατί η κυβέρνηση που με ευκολία υιοθετεί τη μαζική εκποίηση των δημοσίων επιχειρήσεων αντί για την παραγωγική ανασυγκρότηση και εξυγίανσή τους δεν προωθεί τις διαρθρωτικές αλλαγές, την ουσιαστική φορολογική μεταρρύθμιση για να αντιμετωπισθεί η προκλητική αδικία και ανισότητα για τους ασθενέστερους ;

Απάντηση : Η κυβέρνηση δεν εκποιεί δημόσιες επιχειρήσεις. Αφ' ενός εισάγει ορισμένες από αυτές στο Χρηματιστήριο, κατά το επιτυχημένο πρότυπο του ΟΤΕ, και σύμφωνα με ότι γίνεται σήμερα σε όλες σχεδόν τις χώρες του ΟΟΣΑ, και αφ' ετέρου προχωρεί στην εξυγίανση των ζημιογόνων Δημοσίων Επιχειρήσεων μέσω επιχειρησιακών σχεδίων. Ο στόχος δεν είναι ταμειακός, αφού ούτε τα αποτελέσματα των δημοσίων επιχειρήσεων ούτε τα έσοδα από μετοχοποιήσεις "προσμετρούν" στο κρατικό έλλειμμα σύμφωνα με τη Συνθήκη. Οι στόχοι είναι η καλύτερη εξυπηρέτηση του πολίτη, η μικρότερη επιβάρυνση του κοινωνικού

συνόλου, η μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα. Παράλληλα, η κυβέρνηση προωθεί ριζικές διαρθρωτικές μεταβολές, ενώ η φορολογική μεταρρύθμιση τα τελευταία χρόνια έχει μετατοπίσει το φορολογικό βάρος προς τις πλουσιότερες κοινωνικές τάξεις.